

Arrest

nr. 236 292 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij op 7 januari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2015 dient verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 juni 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met

nummer 160 293 van 19 januari 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 8 maart 2016 dient verzoeker in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 maart 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaf geen gevolg aan het aangetekend schrijven dat naar de gekozen woonplaats werd gestuurd en waarbij hij werd opgeroepen op 19 februari 2016. Hij had ook geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

Op 25 maart 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 9 september 2016 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 27 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest met nummer 206 210 van 28 juni 2018 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 16 augustus 2018 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 september 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek (volgend verzoek).

Op 13 augustus 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2019 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 juni 2019 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 230 508 van 18 december 2019 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 2 januari 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 augustus 2018 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2018 werd ingediend en op data van 25.01.2019, 28.06.2019, 08.07.2019, 02.09.2019 en 17.09.2019 werd geactualiseerd door :

T., M. M. T. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Irak

geboren te Bagdad op (...).1991

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 24.06.2015 met een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' door de Dienst Vreemdelingenzaken (26quater. We merken nog op dat betrokkene op 03.01.2016 werd aangehouden in IJsland (op doorreis naar Canada) en dat hij op datum van 03.03.2016 door de autoriteiten van IJsland aan België werd overgedragen, waarop hij op 08.03.2016 een tweede asielaanvraag indiende.

Deze tweede asielaanvraag werd afgesloten op 02.07.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde asielaanvraag, ingediend op 16.08.2018, werd afgesloten op 28.09.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn vierde en laatste asielaanvraag, ingediend op 31.01.2019 werd afgesloten op 21.06.2019 met een beslissing 'niet ontvankelijkheid' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een niet schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing is nog hangende. Deze procedure heeft dus geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregel in de weg.

De duur van de procedures – namelijk bijna vijf maanden voor de eerste, twee jaar en vier maanden voor de tweede, één maand voor de derde en vijf maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM aangezien er op heden een algemene onveiligheidssituatie heerst in Irak. Hij verwijst hiervoor naar de verklaringen van de VN secretaris-Generaal in Irak en legt hiertoe verschillende krantenartikelen voor, met name Rudaw d.d. 28.11.2017, Reliefweb d.d. 15.07.2017, Reuters d.d. 03.07.2017, Al Jazeera d.d. 28.08.2017, Iraqi News d.d. 12.09.2017, d.d. 25.09.2017, d.d. 07.10.2017, Radio Free News d.d. 27.11.2017, Kurdistan 24 d.d. 27.11.2017, Iraqi News d.d. 08.01.2018, De Morgen d.d. 15.01.2018, Human Rights Watch d.d. 04.12.2017, the New Arab d.d. 27.07.2017, Associated Press d.d. 24.07.2017, Reuters d.d. 26.09.2017, NY Times d.d. 26.09.2017, Rudaw d.d. 27.09.2017 en Haaretz d.d. 16.10.2017. Echter, het louter voorleggen van krantenartikelen over de algemene situatie in Irak is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden omdat betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt. Uit de beslissing d.d. 19.06.2019 van het CGVS blijkt bovendien dat: "(...) na een grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon (...). U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.". Het louter voorleggen van algemene krantenartikelen, zonder enig persoonlijk bewijs, is ruim onvoldoende om deze conclusie van de asielinstanties te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen

van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene wijst op het feit dat de nood aan een beleid inzake arbeidsmigratie zich de laatste jaren laat voelen en dat een groot aantal vacatures in België structureel niet ingevuld raken. Betrokkene legt in dit kader een artikel voor van 11.11.11 d.d. 19.06.2018 en 09.05.2018, van De Wereld Morgen d.d. 22.06.2018 en van De Standaard d.d. 28.12.2017. Hij zou de ideale werkkraft zijn waar onze maatschappij nood aan heeft. Hij verwijst ook naar het Canadese migratiemodel waarin hij zeker zijn plaats zou vinden. Hij legt hiertoe twee krantenartikelen voor, met name Express.be d.d. 24.07.2012 en Vandaag.be d.d. 08.04.2014. Echter, via huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich op de Belgische wetgeving terzake en niet de Canadese. Het staat betrokkene volledig vrij om een visumaanvraag te richten tot de Canadese autoriteiten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Volledigheidshalve merken we op dat het louter voorleggen van één interimcontract en bijhorende loonfiche, een bewijs van tewerkstelling bij A. S. (...) BVBA van 05.12.2017 tot 31.12.2017, een loonbrief van A. S. (...) BVBA voor de maand april 2018 evenals een niet ondertekend noch gedateerd arbeidscontract (dat dus weinig tot geen waarde heeft) ruim onvoldoende is om aan te tonen dat betrokkene de ideale werkkraft zou zijn waaraan onze maatschappij nood zou hebben. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zou symbool staan voor het vernieuwde, meer humane beleid waar staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dhr. Theo Francken, wil voor staan. Hij verwijst hiervoor naar verschillende krantenartikelen, met name naar De Standaard, d.d. 19.11.2014, naar Knack d.d. 19.11.2014 en d.d. 23.03.2015, naar Zaman Vandaag d.d. 12.01.2015. Hij zou het toonbeeld zijn van de actieve migrant, die in het huidige beleid als een voorbeeldfiguur naar voren geschoven zou moeten worden. Betrokkene terugsturen zou getuigen van een gebrek aan consequentheid tegenover het eigen democratisch gekozen beleid. Echter, we merken op dat dhr. Francken niet meer bevoegd is voor Asiel en Migratie. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op zijn uitspraken of zijn beleid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de ordediensten en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde/veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat het bij een terugkeer quasi onmogelijk zou zijn om contact te onderhouden, gezien de afstand. Echter, we merken op dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Het staat betrokkene vrij om via allerlei moderne communicatiemiddelen het contact met zijn raadsvrouw te onderhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij er in geslaagd zou zijn zich bijzonder goed te integreren, dat hij werkzaam geweest zou zijn bij de firma A. S. (...) BVBA, dat hij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat de Belgische maatschappij hierbij alle baat zou hebben, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat hij op uitzonderlijke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij inspanningen zou leveren om een meerwaarde te betekenen voor de Belgische maatschappij, dat hij cursussen gevolgd zou hebben ter bevordering van zijn integratie in de maatschappij, dat hij ook taallessen gevolgd zou hebben, dat dit de goede wil van betrokkene zou aantonen om hier in België een toekomst op te bouwen en mee te helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij zou deelnemen aan het maatschappelijk leven, dat hij actief wenst deel te nemen aan het verkeer in de Belgische maatschappij, dat hij een attest van aanmelding bij de dienst inburgering voorlegt evenals zijn inburgeringscontract, een aandenken aan de les maatschappelijke oriëntatie, een inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen, een omnipass, een bibliotheekkaart, een AA Gent consumptiekaart, zijn

bankkaart, de uitslag van zijn theoretisch rijexamen, een niet ondertekende arbeidsovereenkomst, een interimcontract en loonbrief en één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

Op 2 januari 2020 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: T., M. M. T. (...)

geboortedatum: (...).1991

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

Op 20 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 29 januari 2020 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

"Quant à la décision d'irrecevabilité de la demande 9 bis

1. Premier Moyen de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2, 3 déjà loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration, du devoir de minutie, de légitime confiance, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause,

** Violation de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980*

En ce que, d'une part, la partie adverse déclare la demande irrecevable au motif que les raisons invoquées ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Alors que l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit aucun critère auquel le demandeur doit satisfaire ;

Il ressort des éléments évoqués en terme de requête et des pièces versées au dossier que Monsieur T. (...) a en fait, expliqué les éléments - tant au niveau de l'exposé des faits qu'au niveau des pièces jointes à la demande - pouvant justifier une régularisation de son séjour.

Il a ainsi évoqué une situation alarmante laquelle requiert d'être traitée avec humanité : une situation tout à fait particulière :

Sa Situation ici en Belgique depuis 2015 - travail - études - intégration - mais également et surtout une impossibilité de retour en Irak au vu de la situation sécuritaire.

L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles. Aucune disposition légale n'interdit à la partie requérante d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980 quand bien même son séjour sur le territoire est irrégulier. (CCE n° 212 630, 22 novembre 2018, RDE, 2019, p. 64)

Les circonstances exceptionnelles ne sont pas définies par la loi du 15 décembre 1980. (M. Beys, « Quelle procédure de régularisation ? L'article 9, alinéa 3, expliqué aux néophytes et aperçu des perspectives de changement » Parole à l'Exil, 2/2006, www.caritas-int.be)

La jurisprudence du Conseil d'Etat a apporté une définition générale des circonstances exceptionnelles. Votre Conseil reprend également de manière récurrente cette même définition. Ainsi, « les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure mais il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour ; ...le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce» (CE, n° 134.889, 14 septembre 2004 ; CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000 ; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002 ; CE arrêt n° 93760 du 6 mars 2001, RDE, n° 113, p.217 ; CCE, n° 5.295, 21 décembre 2007 ; CCE, n° 2.211, 3 octobre 2007 ; CCE, n° 3391, 31 octobre 2007 ; CCE n° 9.628 du 9 avril 2008 ; CCE n° 5.616 du 10 janvier 2008 ; CCE n° 7.722 du 22 février 2008)

Est une circonstance exceptionnelle, toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour. (CE, arrêt n° 74880 du 30 juin 1998, RDE, 1998, p. 229) La jurisprudence précise également que : « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [à savoir ici l'article 9] et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants seraient exposés s'ils s'y soumettaient » (CE, 1er avril 1996, n° 58.969, TVR, 1997, p. 29)

Pareille demande « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » (Rapport de la Commission plénière de la Justice, Pasin. 1980, T.2, p.1854 ; CE n° 105.622, 17 avril 2002 ; CE, n° 103.146, 4 février 2002, RDE, 2002, n° 117, p. 130 ; CE n° 109.338, 15 juillet 2002, RDE, 2002 n° 119, pp 432-433 ; CE, n° 118.456, 17 avril 2003 ; CE, n° 131.830, 27 mai 2004, RDE, 2004, n° 129, p. 408 ; CE, n° 131.CCE, n° 5.498, 8 janvier 2008)

Il convient de rappeler qu'il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement, comme en l'espèce, qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. (CCE n° 8.749 du 14 mars 2008 ; CCE n° 10.841 du 30 avril 2008)

Si le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil d'Etat ne peut se substituer, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier tenant compte de tous les éléments propres au cas qui lui est soumis. (CCE, n° 1.885, 24 septembre 2007, JLMB, 2007, p. 1412 ; CCE, n° 2.516, 12 octobre 2007, RDE, 2008, n° 146, p. 497 ; CCE, n° 3.295, 29 octobre 2007 ; CCE n° 7.839 du 26 février 2008 ; CCE n° 11.640 du 23 mai 2008 ; CCE n° 12.935 du 20 juin 2008)

L'illégalité de séjour d'un étranger n'empêche nullement de bénéficier d'une régularisation de séjour fondée sur « l'article 9 al 3 » de la loi du 15 décembre 1980 lequel « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine,

a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » (CE n° 105.622, 17 avril 2002 ; CE n° 109.338, 15 juillet 2002, RDE, 2002 n° 119, pp 432-433 ; CCE, n° 5.498, 8 janvier 2008)

Le fait de déclarer que la partie requérante est la seule responsable de la situation dans laquelle elle se trouve et, en connaissance de cause, dans une situation illégale constitue une condition ajoutée à l'article 9 bis lequel n'exige aucune démarche préalable à l'introduction d'une demande qui se fonde sur cette disposition. La décision querellée doit être annulée.

* Violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur T. (...);

Alors que la partie requérante a versé à son dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces justifiant la nécessité de lui reconnaître des circonstances exceptionnelles et déclarer ainsi sa demande recevable ;

La partie adverse, faisant fi de son pouvoir discrétionnaire, rejette tous les éléments ainsi avancés sans expliquer en quoi ils ne peuvent être pris en considération.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé (arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. Et n'est manifestement pas le cas en l'espèce. » (CCE, n° 9105 du 21 mars 2008, RDE, 2008, 62)

En l'espèce, le rapport raisonnable fait défaut et la décision n'est nullement motivée comme il se doit ; la partie adverse n'ayant nullement examiné l'ensemble des circonstances particulières de la partie requérante.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision ; grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi. (CE, Arrêt Chairi, n°99.353 du 2 octobre 2011 ; CE, Baras, n°81.697 du 6 juillet 1999)

Le principe de bonne administration inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier, (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à Monsieur T. (...) et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

La partie adverse n'a pas entendu la partie requérante avant de rendre la décision litigieuse notamment sur sa présence aux côtés de sa tante et de ses capacités à décrocher un contrat de travail dans un métier en pénurie.

Cependant, le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE et également par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ce principe a encore été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les

intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier .

La partie adverse a seulement retenu les éléments défavorables à monsieur T. (...) et notamment le fait qu'il demeure sur le territoire au-delà de la limite autorisée et qu'il choisit dès lors de se maintenir en situation irrégulière dont il ne peut se prévaloir et n'a pas, au contraire, tenu compte de l'ensemble des éléments exposés en termes de requête.

Il y a violation du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause ; qu'en outre, une motivation correcte et cohérente fait défaut.

A nouveau, encore, la partie adverse se précipite à prendre une décision qui ne correspond pas à la réalité des dires de la partie requérante.

La décision querellée doit dès lors être annulée."

Verzoeker voert een tweede middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

"pris de la violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 3 de la CEDH

En ce que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Monsieur T. (...);

En l'espèce, la partie adverse en rendant la décision litigieuse fait preuve d'ingérence et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

Elle n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de Monsieur.

L'Office des Etrangers, en rendant sa décision litigieuse, n'a pas manifesté le souci d'assurer un juste équilibre entre les intérêts en jeu.

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux. (Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002: CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaqim (1999); Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57)) « Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

Par ailleurs, nul n'ignore ce qui se passe actuellement en Irak secoué par des manifestations et des violences :

RFI : 24/01/2020

Irak: manifestation monstre à Bagdad contre l'occupation américaine

En Irak, une grande journée de mobilisation a lieu ce vendredi 24 janvier. L 'influent leader chiite Moqtada Sadr a appelé la semaine dernière à des rassemblements d'ampleur pour dénoncer la présence américaine dans le pays. Les sadristes se remobilisent massivement contre les Etats- Unis. De notre correspondante à Bagdad, Lucile Wassermann

AFP : 24/01/2020

A Bagdad, des milliers de manifestants réclament le départ des troupes américaines :

Des milliers de partisans du puissant leader chiite Moqtada Sadr ont manifesté vendredi à Bagdad pour demander l'expulsion des troupes américaines d'Irak, où le sentiment antiaméricain a redoublé ces dernières semaines. Aux cris de "Dehors, dehors, occupant" ou "Oui à la souveraineté", une foule de fidèles de Moqtada Sadr, hommes, femmes et enfants parfois venus en bus d'autres régions, se sont rassemblés dans le quartier de Jadriyah, agitant des drapeaux irakiens. Ce rassemblement est distinct des manifestations antigouvernementales qui avaient perdu un peu de leur élan après l'assassinat par les Etats-Unis, le 3 janvier à Bagdad, du général Qassem Soleimani, émissaire iranien en Irak, qui a entraîné un pic de tensions entre Téhéran et Washington, ennemis jurés mais puissances agissantes en Irak.

Dans un communiqué lu sur une estrade par un porte-parole, Moqtada Sadr a appelé au retrait des forces américaines d'Irak, à l'annulation des accords sécuritaires entre Bagdad et Washington et à la fermeture de l'espace aérien irakien aux avions militaires américains.

Le leader chiite a aussi appelé le président américain Donald Trump à ne pas être "arrogant" face aux responsables irakiens. "Si tout cela est fait, nous traiterons (avec les Etats-Unis) comme avec un pays non-occupant sinon, nous les considérerons comme un pays hostile à l'Irak", a-t-il ajouté.

De nombreux manifestants ont ensuite commencé à se disperser, jetant leurs panneaux dans des poubelles, mais plusieurs milliers sont restés sur place. Il y a donc bien un risque en cas de retour en Irak de violation de l'article 3 de la CEDH.

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen.

Il convient par conséquent de l'annuler."

2.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis, haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het EU-Handvest, van de zorgvuldigheidsplicht, evenals van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat het begrip "buitengewone omstandigheid" niet gedefinieerd is in de wet en geen enkele wettelijke bepaling hem verbiedt om vanuit illegaal verblijf een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Hij verwijst naar zijn verblijf in België sedert 2015, zijn werk, studies en de onmogelijkheid om naar Irak terug te keren omwille van de onveiligheidssituatie. Er zou geen rekening gehouden zijn met die elementen en de beslissing 9bis zou niet afdoende gemotiveerd zijn. Hij zou niet gehoord zijn alvorens de bestreden beslissingen genomen werden en heeft niets kunnen uitleggen over zijn aanwezigheid bij zijn tante en de mogelijkheid om in aanmerking te komen voor een knelpuntberoep.

In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk inhoudt op zijn privé- en gezinsleven en er zou geen belangenafweging zijn gemaakt. Hij verwijst verder naar de actuele situatie in Irak.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Hieruit blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om

er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

De bestreden beslissing houdt rekening met alle elementen die verzoeker in zijn aanvraag en aanvullingen naar voren heeft gebracht om een buitengewone omstandigheid aan te tonen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de geijkte procedure zou kunnen indienen.

Er werd gemotiveerd omtrent de vernietigde instructie van 19.07.2009, de algemene onveiligheidssituatie in Irak, verzoekers meerdere verzoeken om internationale bescherming, de mogelijkheid om tewerkgesteld te worden in een knelpuntberoep, zijn langdurig verblijf en integratie, de duurzame lokale verankering, zijn inburgering en de onmogelijkheid om contacten in België te onderhouden.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd wordt omtrent de door verzoeker voorgehouden onveiligheidssituatie in Irak met bespreking van de door hem aangehaalde krantenartikelen. Er wordt verder gemotiveerd dat die voorgehouden schending reeds meerdere malen door de CGVS en de Raad werd onderzocht die beiden de schending van artikel 3 EVRM niet weerhielden.

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Verzoeker toont verder niet met een begin van bewijs aan bij zijn aanvullingen te hebben aangetoond een in België verblijvende tante te hebben, waarvoor hij zou moeten instaan. Het is door de nalatigheid van verzoeker, door dit element niet te vermelden in de aanvraag, dat het Bestuur dit niet heeft onderzocht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Hij toont verder niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Beide middelen zijn niet ernstig.”

2.1.3.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) in de mate dat op het bestuur de verplichting rust om zijn beslissingen te motiveren. In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht aan.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Ingevolge artikel 51, lid 1 van het Handvest zijn de bepalingen en de beginselen van het Unierecht gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

In casu rijst bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het eerste middel is enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest of op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

2.1.3.2. Verzoeker voert ook de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

In casu kan verzoeker dus niet dienstig de schending van het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker op 13 augustus 2018 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kon in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure alle omstandigheden inroepen of documenten voorleggen die een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het stond verzoeker vrij om in het kader van zijn aanvraag of bij een latere aanvulling te wijzen op het verblijf van zijn tante en op de mogelijkheid die hij heeft om een arbeidscontract te verkrijgen in een knelpuntberoep. Uit de aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van het verblijf van zijn tante in België, hoewel hij daartoe de gelegenheid had. Verzoeker heeft dit element niet meegedeeld aan het bestuur, zodat hierover niet kon en niet diende te worden gemotiveerd.

2.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij gebruik makend van zijn discretionaire bevoegdheid alle aangebrachte elementen verwerpt zonder uit te leggen waarom deze niet in aanmerking genomen kunnen worden. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde telkens uiteenzet waarom een element dat verzoeker heeft aangehaald niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.1.3.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste

identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 13 augustus 2018 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- Zijn langdurig ononderbroken verblijf, verzoeker verblijft in België sinds 2015;
- Zijn integratie, gedurende zijn asielprocedure heeft verzoeker gewerkt, in geval van een regularisatie kan hij opnieuw aan de slag;
- Verzoeker verwijst aan de hand van persartikels op het tekort aan geschikte arbeidskrachten en op de vacatures op de Europese arbeidsmarkt die structureel niet ingevuld geraken, hij stelt hierbij de vraag waarom hij zou moeten terugkeren naar Irak, nu hij hier al is en aan de slag kan, in geval van een terugkeer naar Irak dreigt zijn potentieel verloren te gaan;
- Verzoeker wijst op uitspraken van de op het moment van zijn aanvraag bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en van politicus Bart De Wever, met name het verlangen dat België een immigratiesysteem naar Canadees model implementeert en de verwachtingen van verzoeker die met deze uitspraken gepaard gaan;
- Verzoeker voert aan dat hij symbool staat voor het vernieuwde, meer humane beleid waar de staatssecretaris voor Asiel en Migratie voor staat, verzoeker benadrukt dat hij net het toonbeeld is

van de actieve migrant die in het huidige beleid net als een voorbeeldfiguur naar voren geschoven zou moeten worden;

- Verzoeker werpt op dat zijn situatie veel gelijkenissen heeft met enkele situaties zoals deze omschreven werden in de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en in het bijzonder in het kader van de prangende humanitaire situaties en de duurzame lokale verankering in België. Verzoeker erkent dat deze instructie werd vernietigd maar wijst erop dat de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria uit deze instructie te blijven toepassen. Verzoeker voert aan dat hij een gewettigd vertrouwen heeft dat de openlijke verklaringen van de beleidsverantwoordelijken ook toegepast zullen worden op zijn individueel geval;
- Een terugkeer naar Irak om daar een aanvraag in te dienen houdt een schending van artikel 3 van het EVRM in gelet op de algemene onveiligheidssituatie die er heerst. Verzoeker wijst in dit verband op verschillende artikels en licht deze onveiligheidssituatie omstandig toe;
- Het voortzetten van deze procedure wordt onwerkbaar bij een terugkeer van verzoeker naar Irak, door de afstand tussen hemzelf en zijn raadvrouw;
- Verzoeker benadrukt dat hij nooit in aanraking is gekomen met de ordediensten en hij geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde/veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.7. Verzoeker schetst op uitgebreide wijze het theoretisch kader rond het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Verzoeker benadrukt dat hij in zijn aanvraag de elementen heeft uiteengezet die een regularisatie rechtvaardigen. Hij benadrukt dat hij in België is sinds 2015, hij verwijst naar zijn werk, zijn studies, zijn integratie, maar vooral ook op de onmogelijkheid om naar Irak terug te keren gelet op de veiligheidssituatie daar.

In essentie beperkt verzoeker zich hier tot een herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag en zijn standpunt zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde minister. Verzoeker toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

In de mate dat verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en hij de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.1.3.8. Daarnaast voert verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad aan dat het illegaal verblijf van een vreemdeling niet verhindert om een regularisatie van zijn verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet te genieten. De overweging dat verzoeker de enige verantwoordelijke is voor de situatie waarin hij zich bevindt en hij zich bewust in een situatie van illegaal verblijf bevindt, voegt een voorwaarde toe aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Dergelijke overweging kan echter niet in de eerste bestreden beslissing worden gelezen. In de eerste bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat de elementen die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen omdat hij op illegale wijze op het grondgebied verbleef/verblijft en hijzelf als enige verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt.

2.1.3.9. Verzoeker werpt op dat niet alle elementen die hij in zijn aanvraag had ingeroepen in rekening werden gebracht. Verzoeker duidt evenwel niet op concrete wijze aan welke elementen ten onrechte niet in rekening zouden zijn gebracht. Verzoeker toont onbegrip voor de bestreden beslissing, maar maakt daarom nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij niet alle elementen in zijn geheel in overweging heeft genomen en de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Verzoeker laat na *in concreto* uiteen te zetten welke onderlinge verbanden er nog meer zouden zijn tussen de verschillende door hem aangehaalde elementen. Hij licht evenmin toe in welk opzicht de beoordeling van deze elementen in hun

geheel ertoe zou leiden dat er in zijnen hoofde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de eerste bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

2.1.3.10. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde geen juist evenwicht heeft gevonden tussen het algemeen belang en het belang van verzoeker.

Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan die raken aan zijn belang en die volgens hem onvoldoende werden afgewogen tegen het algemeen belang. In het kader van zijn aanvraag heeft verzoeker niet gewezen op gezins- en of familieleden in België. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rigoureuus onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft gevoerd. Verzoeker maakt geen gewag van concrete elementen die door de gemachtigde werden veronachtzaamd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.12. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker werpt op dat er actueel een risico op manifestaties en geweld is in Irak. Hij citeert in dat verband twee artikelen. Deze artikelen dateren van 24 januari 2020 en dus van na het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker heeft deze artikelen in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 augustus 2018 niet aan het bestuur overgemaakt, hij heeft ook geen gewag gemaakt van de manifestaties waar hij nu naar refereert. Het komt de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Daarnaast maakt verzoeker door middel van deze artikelen niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing in verband met artikel 3 van het EVRM kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker brengt volgende motieven van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen:

“Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM aangezien er op heden een algemene onveiligheidssituatie heerst in Irak. Hij verwijst hiervoor naar de verklaringen van de VN secretaris-Generaal in Irak en legt hiertoe verschillende krantenartikelen voor, met name Rudaw d.d. 28.11.2017, Reliefweb d.d. 15.07.2017, Reuters d.d. 03.07.2017, Al Jazeera d.d. 28.08.2017, Iraqi News d.d. 12.09.2017, d.d. 25.09.2017, d.d. 07.10.2017, Radio Free News d.d. 27.11.2017, Kurdistan 24 d.d. 27.11.2017, Iraqi News d.d. 08.01.2018, De Morgen d.d. 15.01.2018, Human Rights Watch d.d. 04.12.2017, the New Arab d.d. 27.07.2017, Associated Press d.d. 24.07.2017, Reuters d.d. 26.09.2017, NY Times d.d. 26.09.2017, Rudaw d.d. 27.09.2017 en Haaretz d.d. 16.10.2017. Echter, het louter voorleggen van krantenartikelen over de algemene situatie in Irak is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene zelf

specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden omdat betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt. Uit de beslissing d.d. 19.06.2019 van het CGVS blijkt bovendien dat: "(...) na een grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon (...). U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Het louter voorleggen van algemene krantenartikelen, zonder enig persoonlijk bewijs, is ruim onvoldoende om deze conclusie van de asielinstanties te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.1.3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.15. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.1.3.16. Het eerste en het tweede middel aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing zijn in de mate waarin zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan gericht tegen de tweede bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"Quant à la décision d'ordre de quitter le territoire

Moyen de la violation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration, du devoir de minutie, de légitime confiance, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne, du droit d'être entendu, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause,

En ce que la motivation de l'ordre de quitter le territoire est fondée uniquement sur l'article 7, alinéa 1, 2° de la loi du 15 décembre 1980 ;

Alors qu'il appartient à la partie adverse d'examiner l'atteinte éventuelle à des droits fondamentaux avant de délivrer une mesure d'éloignement ;

Pour rappel, la compétence de l'Office des Etrangers, pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'il doit adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, l'autorité n'est pas tenue d'édicter un ordre de quitter le territoire si celui-ci a des conséquences qui peuvent méconnaître des droits fondamentaux. (CE, 26 juin 2015, arrêt n° 231.762)

Le Conseil d'Etat dans son arrêt n° 231.443 du 4 juin 2015 précise « Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire n'est pas un acte dénué d'effets juridiques et que l'étranger auquel il est adressé, est effectivement tenu de quitter la Belgique, la partie requérante doit veiller à ce que cet acte ne porte pas atteinte aux droits fondamentaux de l'étranger avant de l'adopter et non seulement en cas d'exécution forcée d'une mesure d'éloignement. L'arrêt attaqué a donc décidé légalement que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité quelle avait soulevée, n'était pas fondée. »

Aucun examen de ce type n'a été réalisé en l'espèce.

D'ailleurs, la partie adverse n'a pas entendu la partie requérante avant de rendre la décision litigieuse. Le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE et également par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ce principe a été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 : « Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier ; elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande.

Il y a lieu d'annuler cet ordre de quitter le territoire."

2.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het EU-Handvest, van de rechten van verdediging, van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt niet gehoord te zijn geweest alvorens de bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker het determinerend motief op grond waarvan de het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen niet betwist. Hij weerlegt de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (geldig paspoort en geldig visum) op geen enkele wijze. Voorgaande vaststelling volstaat om het bevel te schragen naar recht.

Daarnaast gaan hij eraan voorbij dat het bevel genomen werd nadat de door hem opgeworpen elementen in zijn aanvraag 9bis werden beoordeeld en nadat zijn aanvraag onontvankelijk werd bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Er werd derhalve geoordeeld dat er geen elementen voorhanden zijn die verzoeker verhinderen terug te keren naar zijn herkomstland om aldaar via de gewone procedure de verblijfsaanvraag in te dienen. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting onder het middel m.b.t. de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis (supra).

Verder blijkt uit het administratief dossier dat er, alvorens het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, een evaluatieformulier conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd opgesteld dat luidt als volgt:

□ Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

□ Gezins- en familieleden: Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België, maar zij behoort niet tot het kerngezin. Uit het dossier blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaart, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

□ Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart psychologische problemen te hebben. Betrokkene bracht hiervan medische attesten aan. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in maar die werd negatief afgesloten.

In antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17/01/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 14/01/2020 voorgelegde informatie, geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Verzoeker toont niet aan als zou het Bestuur bepaalde gekende elementen onbehandeld zou hebben gelaten.

Hij toont evenmin aan dat het Bestuur hem, alvorens de bestreden beslissing te nemen, diende te horen. Verder wijst verwerende partij erop dat verzoeker de kans had om alle toelichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en in de mogelijkheid was om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen en hiertoe aanvullingen te doen, mogelijkheid waarvan hij gebruik gemaakt heeft. Verzoeker toont niet aan dat hij mondeling gehoord had moeten worden voordat het Bestuur de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis en/of het bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen nemen.

Hij blijft verder in gebreke aan te tonen welke elementen zij, tijdens een gehoor, had kunnen aanbrengen teneinde een voor hem positieve beslissing te bekomen.

Het middel aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten is niet ernstig."

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum". Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker werpt de schending op van artikel 41 van het Handvest nu deze bepaling een verplichting inhoudt voor de administratie om haar beslissingen te motiveren. Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister aan deze verplichting is tegemoet gekomen en de motieven die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen heeft uiteengezet.

2.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State werpt verzoeker op dat de verwerende partij voor het nemen van de tweede bestreden beslissing moet nagaan of er geen fundamentele rechten van de vreemdeling worden geschonden. Verzoeker voert aan dat in deze zaak dit onderzoek ontbreekt.

In deze zaak is de gemachtigde van de bevoegde minister pas overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker nadat hij eerst had vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 augustus 2018 onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. In voornoemde aanvraag had verzoeker gewezen op de veiligheidssituatie in Irak en had hij aangevoerd dat een terugkeer naar Irak een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. In de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de bevoegde minister vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet werd aangetoond. Uit de bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing, blijkt dat dit op afdoende wijze gebeurde.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat zich daarin een synthesesnota bevindt inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin het volgende overwogen wordt:

“☐ Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

☐ Gezins- en familielevens: Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België, maar zij behoort niet tot het kerngezin. Uit het dossier blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaart, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Betrokkene verklaart verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

☐ Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart psychologische problemen te hebben. Betrokkene bracht hiervan medische attesten aan. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in maar die werd negatief afgesloten.

In antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17/01/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 14/01/2020 voorgelegde informatie, geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met elementen inzake artikel 8 van het EVRM (belang van het kind en gezins- en familielevens) en inzake de overige elementen van artikel 3 van het EVRM (gezondheidstoestand van verzoeker). Verzoeker kan dus niet op goede gronden voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde fundamentele rechten vooraleer de verwijderingsbeslissing werd genomen.

Verzoeker licht verder ook niet *in concreto* toe welke fundamentele grondrechten de gemachtigde van de bevoegde minister zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. In zoverre verzoeker hierbij doelt op de hoorplicht als fundamenteel beginsel van het Unierecht wordt gewezen op wat hieronder onder punt 2.3.3.5. wordt uiteengezet.

Er blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde minister zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist ook niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.5. Verzoeker werpt op dat hij niet werd gehoord alvorens de tweede bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker voert aan dat het hoorrecht een fundamenteel beginsel van het Unierecht uitmaakt en tevens een algemeen beginsel in de interne rechtsorde uitmaakt.

Uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70). De Raad leidt hieruit af dat volgens de uitlegging van het hoorrecht door het Hof van Justitie de derdelander niet noodzakelijk voor elke beslissing afzonderlijk moet worden gehoord.

In deze zaak heeft verzoeker op 13 augustus 2018 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kon in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure alle inlichtingen verschaffen of stukken neerleggen die hij wenste. Hij kon in deze verblijfsprocedure naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde minister zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 2 januari 2020 onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoeker aanhaalde *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Hieruit blijkt dat verzoeker de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het huidige bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 2 januari 2020.

Voorts leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij geen geïnformeerde, objectieve en complete beoordeling heeft gemaakt van alle pertinente elementen samen in het dossier. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij essentiële elementen uit de aanvraag heeft genegeerd.

Verzoeker laat met deze theoretische uiteenzetting na toe te lichten welke elementen door de gemachtigde werden veronachtzaamd.

Met dergelijk vaag betoog maakt verzoeker niet duidelijk welke concrete elementen hij had kunnen bijbrengen waarvan de gemachtigde van de bevoegde minister nog niet op de hoogte was en die zouden kunnen leiden tot het niet opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aangetoond. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aangetoond.

2.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.7. Het enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET